

ZO MAAK JE JE BUURT BETER

De SP denkt dat een beter Nederland begint bij een betere wijk. Daarom vijf voorbeelden van hoe het echt beter kan in de buurt waar je woont. Van daklozen die de wijk schoonmaken tot schoolkinderen die de tuintjes van ouderen verzorgen.

Wie: Elly de Heus (55)
Wat: zelfstandig adviseur wonen, zorg en welzijn, bedenkster van *Resion*, een combinatie van wonen voor ouderen en maatschappelijke stage voor scholieren.

“Scholengemeenschap De Goudse Waarden in Gouda wilde een project op haar grond dat een meerwaarde zou hebben voor de stad. Die school heeft een gigantisch potentieel aan dienstverleners, en ik legde al snel de link met ouderen. Dat is een groep die buiten de samenleving dreigt te vallen. Het concept is eigenlijk simpel: ouderen die iets willen doen waar ze begeleiding bij nodig hebben, kunnen de servicedesk bellen. Wij zorgen dan voor een leerling die daarbij helpt. Dat kan van alles zijn: persoonlijke verzorging, meegaan naar de huisarts, de was strijken, de krant voorlezen. Leerlingen moeten een maatschappelijke stage van dertig uur doen, dus het potentieel is enorm groot. Maar een groot voordeel is ook dat het generaties met elkaar in contact brengt. Twee jaar hebben we aan het protocol gewerkt. Dat wilden we zorgvuldig doen, omdat de zorgverleners natuurlijk onervaren zijn. Daarom steekt de school veel energie in de begeleiding. In dit geval heeft een projectontwikkelaar zijn nek uitgestoken en dat traject ondersteund. Maar ik vind eigenlijk dat Den Haag veel actiever mag bijdragen aan de ontwikkelingskosten. Jammer dat dat zo traag gaat. Hopelijk wachten ze niet tot de trein al in volle vaart is, zodat ze alleen nog maar mee hoeven liften op het succes.”

www.resion.nl

Wie: Bart Haneveld (46)
Wat: coördinator *Clean River*, project waarin dak- en thuislozen en verslaafden wijken in Den Haag schoon houden.

“Ik ben zelf verslaafd geweest, en ik weet dus uit ervaring dat veel verslaafden snakken naar een zinvolle dagbesteding. Naar een ritme. Want geloof het of niet: ook verslaafden en daklozen willen graag een bijdrage leveren aan de maatschappij, en zich nuttig voelen. Het project geeft een perspectief. We hebben nu 300, 350 mensen in tal van Haagse wijken werken. Ze lopen met knijpers rond in wijken, bij de stations, openbare toiletten, tuinen. Ook bij Madurodam trouwens. Dat heeft veel voordelen: de wijken zijn schoon ja, héél schoon zelfs, maar vooral: ze worden niet meer met de nek aangekeken, en ze krijgen waardering. Ze krijgen weer eigenwaarde. Elke dag koken ze voor elkaar, dus ze krijgen een warme maaltijd. En ze krijgen 17½ euro per dag betaald. Opvallend is dat het aantal auto-inbraken is afgenomen. Ze gebruiken ook minder, omdat ze moe zijn na zo'n dag. Ik denk dat het ook zo goed gaat omdat wij de mensen accepteren zoals ze zijn. We pushen niemand om af te kicken of door te stromen naar het volgende niveau. Veel jongens kunnen die druk niet aan, en vallen dan juist terug. Maar natuurlijk, als iemand klaar is voor de volgende stap, dan zijn we er om ze daarbij te steunen. Puntje van kritiek: de politiek werkt een beetje stroperig. Ik moet helaas nog te vaak tien of vijftien mensen de straat op sturen, omdat ik geen budget heb voor ze.”

Wie: Marien van Delft (38)
Wat: directeur stichting *Welkom*, bedenker project *Bloemenbende*

“Eigenlijk ontstond de Bloemenbende toevallig. Ik had in de Haagse Moerwijk met jongeren gewerkt die samen met ouderen websites maakten. Een bewoonster zei: *Dit heeft mij uit mijn isolement gehaald*. Er was tegelijk een andere bewoonster die mij vroeg: Is het mogelijk om een tuintje te adopteren, want ik heb zes meisjes die de tuintjes niet mooi vinden. We hebben meteen een bijeenkomst gepland, en die zes meisjes bleken al vijftien kinderen. We begonnen met twee tuintjes leeg te halen en daar potbloemen en planten neer te zetten. Toen ging alles eigenlijk vanzelf; een Marokkaanse opa kwam helpen bij het tuinieren, een moeder kwam met drinken voor de kinderen, iemand bracht ijsjes. Inmiddels zijn er 22 kinderen die elke woensdagmiddag zeven tuintjes bijhouden. Het zijn potentieel lastige kinderen, laat ik het zo maar noemen. Er waren mensen die vanwege sommige kinderen uit de buurt wilden verhuizen. Nu leren de kinderen elkaar goed kennen, en de bewoners van de wijk ook. Plus: ze voelen verantwoordelijkheid, waardoor je wangedrag voorkomt. De kinderen wilden een beeldje laten maken, dus ik ging budget vragen bij de gemeente. Goed idee, zeiden ze, dan kan de wethouder dat beeld komen onthullen. Daarop heb ik gezegd: Nee, niks geen wethouder, dit is van de kinderen, laat ze zelf dat beeldje onthullen. Dit project gaat net lekker, we moeten het vooral klein houden. En uit de handen van de politiek houden.”

www.welkomdenhaag.nl

Wie: Joost van Hienen (38)
Wat: teamleider *Streetcornerwork* Amsterdam

“Veel organisaties die voor jongeren werken, zitten achter een loket te wachten tot de jongeren komen. Maar ja, die jongens willen helemaal niet naar loketten, naar intakegesprekken, en op wachtlijsten staan. Het is niet cool om hulp te vragen. Bovendien: ze zijn zich er vaak helemaal niet van bewust dat ze een probleem hebben, of dat er wel degelijk kansen zijn voor een leven met betere vooruitzichten. Het is betreurenswaardig hoe weinig er eigenlijk met die jongens gepraat wordt. Onze medewerkers gaan de straat op. 's Avonds, in de wijken, in hun eigen gebied. En dan praten met die jongens. Gewoon praten en luisteren. Wij zijn de enigen die naar die jongens toe gaan. Onze mensen zijn – en dat is cruciaal – oprecht geïnteresseerd in die jongeren. Wat mij keer op keer verbaast, en boos maakt, is dat er grenzen worden gesteld om in aanmerking te komen voor hulp. De schuldhulpverlening bijvoorbeeld: je moet een adres hebben om daarin te kunnen. Maar juist uit angst voor de deurwaarder schrijven ze zich niet thuis in. Zo maak je het de meest kwetsbare, onzichtbare groep onmogelijk uit de problemen te komen. Daarom gaan wij de straat op. Om de jongeren die door iedereen vergeten worden, de jongeren waar je niet mee kunt pronken, erbij te nemen en perspectief te geven.”

www.streetcornerwork.eu

Wie: Jos de Blok (48)
Wat: wijkverpleegkundige, directeur van *Buurtzorg Nederland*.

“In 2005 ben ik gaan nadenken over een alternatief voor de thuiszorgorganisaties. Die handelen steeds meer uit bedrijfseconomische motieven. Stel: een terminale patiënt moet gewassen worden. Dan sturen ze vaak iemand die alleen komt om te wassen. Maar daar is natuurlijk veel meer aan de hand. De werkzaamheden zijn opgeknipt in handelingen. Dat maakt het werk voor de thuiszorger veel minder leuk. Bovendien, dat lijkt misschien goedkoper, maar er moeten managers ingehuurd worden om die opgeknipte delen weer op elkaar af te stemmen. Daarom werken wij bij Buurtzorg Nederland in kleine teams van maximaal twaalf mensen die samen alle zorgtaken uitvoeren. Er is geen leidinggevende die het heeft over quota of deadlines. Dat is voor medewerkers veel leuker, en de klanten worden heel direct en adequaat geholpen bij het hele pakket aan zorgvragen. We zijn begonnen in januari 2007, en nu zijn er al 45 teams. De ongeveer zeshonderd medewerkers helpen zo'n 6000 à 7000 mensen per jaar. Onze klanten hebben ons in een onafhankelijk onderzoek het cijfer 9 gegeven, dat zegt denk ik genoeg. Of de managers bij zorgverleners boos zijn? Nou, sommigen zijn een beetje achterdochtig, ja. Maar ach, dat zijn vaak ex-verpleegkundigen. Ik nodig ze graag uit om weer de wijken in te gaan.”

www.buurtzorgnederland.com

TEKST: MACHIEL REBERGEN
FOTOGRAFIE: ROB VOSS